

Abraham Rivas: «Aprecio molt la intimitat de gravar en casa: és l'espai de les troballes»

Parlem amb el músic xativí sobre el nou curta durada 'Les capitals, la son, la bena'

Abraham Rivas | Arxiu

Després de dos treballs discogràfics, **Abraham Rivas** ha publicat aquest desembre un nou EP que, compost durant la pandèmia, deixa impreses l'estranyesa i la distància implícites del confinament, i el joc i la creativitat que va despertar en molts: saltant entre gèneres i registres, i desfent estructures predeterminades. Parlem amb el músic sobre *Les capitals, la son, la bena* (autoeditat, 2020).

Has titulat el disc *Les capitals, la son, la bena*. Què significa?

Aquest títol ve d'un dels versos del tema que obri l'EP, "Llegir l'aire". Es tracta d'una referència al xoc col·lectiu que vam viure a l'inici de la pandèmia, mentre vàiem caure sota confinament, una rere l'altra, les grans capitals i vam començar a albirar la dimensió del problema. Davant d'una situació que ningú no podia aturar, vam perdre la son i, en molts sentits, ens va caure la bena dels ulls. No és que aquesta sigui ben bé la temàtica central de l'àlbum, però les cançons s'emmarquen inevitablement en aquest context, tan potent, i en tenen tot l'aire.

T'ha sortit un disc molt acústic i minimalista. És un reflex també del context o ja tenies pensat fer un àlbum així?

En realitat, l'estètica de l'àlbum ve marcada pel que demanaven les cançons. Després de *Cançons de la roba estesa* (Mesdemil, 2017) -un LP amb banda, més proper al pop o al rock-, m'abellia recuperar registres que explorava quan encara no em considerava un cantautor: tornar a fer 'estranyes cançons de sofà', sense tornada, massa llargues, massa curtes, massa suaus... Ja ho vaig començar a fer a l'EP *Sobre els múscles d'algú que potser tremolava* (autoeditat, 2019), tot assumint la llibertat i les limitacions que comporta l'autoedició (alguna cosa es troba, alguna cosa es perd). En aquest nou EP explote més les veus i, perquè la música respire millor, he simplificat al màxim l'acompanyament instrumental. D'aquí li ve l'esperit gairebé desèrtic.

Quant a temàtica, la distància és molt present en tot el disc...

Efectivament. Si hi ha una mena de fil conductor és la idea de la distància. El tema "Llegir l'aire", per exemple, el vaig començar a escriure setmanes abans del confinament, lluny de casa per feina, acarasant la idea de tornar. Expressa, per tant, la distància física i l'enyor dels estimats. La distància a "El cor de la ceba" és de tipus emocional. "L'estima creix" és una història sobre deixar-ho tot enrere i començar una nova vida lluny. "Plena de dies", finalment, és un exercici de perspectiva: l'antiga mania d'observar-nos contra el firmament que no ens alleuja els problemes, però ens en dona una mida més justa.

Les capitals, la son, la bena by Abraham Rivas

A l'EP, almenys a la versió disponible al teu Bandcamp, encara hi ha un altre tema, una musicació de "De palla trenada" de Miquel Martí i Pol...

Va encaixar perfectament en una de les músiques que tenia ja feta. M'encanta la senzillesa, la musicalitat i l'aire contemplatiu d'aquest poema. Només es pot escoltar al Bandcamp perquè les paraules són de Miquel Martí i Pol i en el moment de publicar l'EP no em vaig sentir amb dret d'utilitzar-les en altres plataformes més... opaques.

Has fet el disc al més pur estil 'Do It Yourself' (fes-ho tu mateix): hi has tocat tots els instruments i n'has fet també la producció i les lletres. Va ser la manera fàcil de fer-ho tenint en compte les circumstàncies o és com t'agrada treballar?

Per descomptat, les circumstàncies hi tenen molt a veure, però molt abans del confinament jo ja treballava d'aquesta manera i, sí, m'agrada molt. Per una banda, perquè s'assembla molt al joc: puc intentar fer moltes coses que no domine del tot, cosa que em resulta molt estimulante, sense por d'equivocar-me; si alguna cosa no funciona, puc provar d'una altra forma. D'altra banda, aprecio molt la intimitat de gravar en casa: per mi és l'espai de les troballes; on cante i toque millor, possiblement perquè ho faig 'jugant'.

Video: https://www.youtube.com/watch?v=Cz4NSWa_hwg

Precisament jugant has desfet i barrejat també estructures i gèneres, tant dins del disc i com dins d'una mateixa cançó. Neix d'una voluntat d'incorporar diversitat de referents?

Bó, en tinc molts, de referents, i ben barrejats. De fet, acostumo a sentir música molt diferent a la que puc estar component en un moment determinat. Suposo que en aquest treball he deixat sortir influències més primerenques, com la vessant més intimista de **David Crosby**, o **Joni Mitchell** (els meus herois als vint anys), però si repasse un poc les cançons també hi veig l'ombra de mestres més propers com l'**Oscar Briz** o **Ona Nua**.

Fins i tot barreges diferents registres. En la cançó més trista de l'EP, "El cor de la ceba", hi ha certs punts d'humor o ironia: "És una gran pena amb cames. Ningú no sap d'on li ve / la gran pena, però les cames / no li van gens malament."

Ho intente, tot i que no em resulta gens fàcil. Pel que fa als textos, hi ha molts ingredients que defuig: els excessos d'optimisme o de pessimisme, les afirmacions categòriques, els imperatius... Sovint no em queda altra opció que moure'm pel territori dels grisos, cosa que, de fet, crec que és una senya d'identitat els darrers anys. L'humor i la ironia són registres que envejo a altres artistes però que no domino gaire, tot i que de vegades n'he fet l'intent.

